

»En sjöman, pojke! bör vara qvick uppå vägen,
Som en aborre, och som en sparf opp i tägen;
Qvicktänt och snarvänd, ty annars går han och vankar,
En redlös skuta förutan roder och ankar.»

»Sin egen kraft bör man ta ombord uppå skutan:
Skrik ej på hjälp, då du kan dig hjälpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skuta, som jemt skall lättas med pumpen!»

»Var oförfärad, se faran stinnt uti synen,
Då hafvets herre drar barsk ihop ögonbrynen.
Var jemt beredd till att möta döden och domen,
Ty båda komma helt oförtänt liksom *bommen*.»

Så talte gubben — och detta var bland det sista,
Hans lefnadsankar, hur starkt det var, måste brista;
Af döden lät han sig in i hamnen bogsera, —
Och skutan fick jag i arf af honom, med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt *veta hut*, och sen manövrera.
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej varit min egen herre på skutan.

